

Mette Frederiksens tale til Socialdemokratiets årskongres

Taler

Mette Frederiksen
Statsminister

Dato

14. september 2019

Sted

Aalborg

Torsdag 27. juni 2019 fik Danmark igen en socialdemokratisk regering.

Vi gik til valg på at sætte velfærden først. Nu er vi i gang. Vi gik til valg på at gå forrest i klimakampen. Nu leverer vi.

Vi gik til valg på at holde fast i en stram udlændingepolitik. Uden symboler. Nu viser vi, at det kan man godt.

Vi gik til valg på et opgør med centraliseringen. Nej, vi nedlægger ikke regionerne.

Og vi gik til valg på at indføre en ny ret til tidlig pension for dem, der er nedslidte. Og ja. Nu er det Arnes tur.

Socialdemokratiet. Nu er vi tilbage!

Tilbage, hvor vi gerne vil være. Regeringsbærende. Et parti, der tager ansvar.

Vi tjener Danmark og den danske befolkning. Vi finder balancerne og træffer de valg, der skal føre Danmark ind i fremtiden. Med retfærdighed som rettesnor og princippet om ret og pligt som fundamentet.

Vi blev ved valget det største parti. Jeg vil gerne i dag sige tak for hver eneste stemme.

For første gang i snart 40 år har Danmark en ren socialdemokratisk regering. Vi vil være regering for hele Danmark.

Ikke kun for jer, der har stemt på Socialdemokratiet. Men for jer alle.

Vores ambitioner er høje. Vores drømme. De er dybtfølte.

Vi ved, at vi har travlt. For vi skal vise børn og unge, at vi voksne tager ansvaret for at løse klimakrisen på vores skuldre.

Travlt. Fordi vi vil styrke den fine, danske samfundskontrakt. Hvor få har for meget og færre for lidt.

Travlt. Hvis mistillid til politik skal vendes.

Og travlt. Ganske enkelt, fordi opgaverne er mange.

Og fordi Socialdemokratiet lige nu bærer det mest værdifulde i vores hænder: Danmark.

Vi har travlt, fordi der er mange, der regner med os.

Arne. Arne Juhl. Snart 60 år gammel, bryggeriarbejder med mange år på arbejdsmarkedet. Jeg ved ikke, om du – Arne – helt vidste, hvad du gik ind til, da du sagde ja til at deltage i vores kampagne med ordene 'nu er det Arnes tur'.

Du startede som arbejdsdreng i 1976. På en jernvarefabrik. Dengang var du 16 år gammel.

Du kom senere på bryggeriet S.C. Fuglsang i Haderslev. Her har du været lige siden. Slæbt ølkasser. Det er hårdt arbejde.

I januar 2016 fik du et nyt knæ. Det gamle var slidt op. Der gik næsten et år, før du kunne arbejde på fuld tid igen.

Som du selv siger, så beskedent: Når det er fyraften, så er du træt.

Du sagde ja til at blive ansigtet på manges ønske om bedre pensionsvilkår. Fordi du på din egen krop mærker slid og belastning. Og fordi du vil et mere retfærdigt Danmark.

Nu er du desværre blevet syg. Du har fået lungekræft. Du er blevet opereret. Det gik heldigvis godt. For en sikkerheds skyld får du kemobehandling. Er sygemeldt nu. Men ukuelig som du er, så regner du med at komme tilbage på arbejde igen.

Kære kongres. Skal vi ikke sige tak til Arne?

Vi vil indføre en ret til tidligere pension. Så pensionstidspunktet ikke alene skal afhænge af alder. Men også af det arbejdsliv, vi har haft.

Og lad mig bare være lidt direkte: Der er kæmpestor forskel på de arbejdsliv, vi danskere har.

Nogle går i skole i mange år. De har af gode grunde færre år på arbejdsmarkedet. Lever længere. Vil ofte have et arbejdsliv med mindre belastning. I hvert fald, når det gælder fysikken.

Omvendt er der tusindvis af danskere, der er startet tidligt. Gået ud af skolen efter 7., 8. eller 9. klasse. Arbejdet hårdt. Måske om natten. Løftet meget. Mange gange. Der er forskel på, hvor lang tid vi lever. Vi taler ikke om små forskelle. Om tilfældigheder eller dage. Men om år. Syv et halvt år. Så meget længere lever en mand, der har en lang videregående uddannelse i gennemsnit. Sammenlignet med en mand, der arbejder ufaglært.

Ja, mulighederne er stadigvæk skævt fordelt. Mange lønmodtagere arbejder i dag længere og længere. Det er godt. Det er godt for dem selv. Og for samfundsøkonomien.

Men med velfærdsaftalen får vi en af de højeste pensionsaldre.

Alle kan ikke bare blive ved og ved. Og når efterlønnen for mange nærmest er afskaffet, er der brug for noget nyt.

Derfor har vi foreslået en ret til tidligere pension.

Modstanderne står i kø. Politisk og i den offentlige debat.

Nogle siger, det er for dyrt. Nogle siger, at førtidspension er svaret. Nogle siger, de nedslidte bare kan skifte branche. Der er sågar nogle, der siger, at der slet ikke

er et problem med nedslidning. Og så er der dem, der siger, at regeringen arbejder for langsomt, og at du, Arne, er utålmodig.

Selvfølgelig er du utålmodig. Det er jeg også.

Omvendt vil jeg ikke påstå, det er let.

For når vi ikke vil lave endnu en social ydelse, som kræver visitation og udredning – så tager det tid at lave den rigtige model.

Til gengæld. Så gør vi det.

Jeg har ikke brugt fire år på at genopbygge tilliden til Socialdemokratiet, for så nu at løbe fra det, vi sagde i valgkampen.

Selvfølgelig løber vi ikke fra det, vi sagde i valgkampen. Selvfølgelig kommer vi ikke med dårlige undskyldninger. Vi står ved det, vi sagde. Fordi det er det rigtige at gøre.

Kære kongres. Nu er det Arnes tur! Og os andre. Alle de af jer, alle os, der er startet senere på arbejdsmarkedet. Som ikke oplever problemer med nedslidning. Nu er det vores tur til at være solidariske.

Det vil jeg også sige til Folketingets partier. Ingen kan gemme sig bag jura og teknik. Nu står det nemlig helt klart.

At det ikke vil være et brud på noget forlig. At gennemføre en ret til tidlig pension. Derfor gør vi det i dén her valgperiode.

Jeg er glad for, at Dansk Folkeparti er klar til at forhandle. Vi har før vist, at vi sammen kan forhindre forringelser. Nu kan vi sammen skabe fremskridt. Kristian, jeg regner med dig.

Folketingsvalget var klart. Det blev et klimavalg. Og det blev et velfærdsvalg.

Forståelsespapiret, som vi skrev sammen med SF, Enhedslisten og Det Radikale Venstre – det afspejler netop det.

Jeg vil gerne takke alle tre partier for et rigtig godt samarbejde.

Vi forhandlede, snakkede, diskuterede. Vi brugte mange timer sammen.

Det kan godt være, der var lidt pælesidning i det. Men hellere det end at klatre højt op i trætoppene. Tak for ærligheden.

Og tak for den gensidige respekt. For hinanden og måske vigtigst af alt: respekten for hinandens vælgere.

Jeg håber, vi vil fortsætte den måde at arbejde sammen på. Det synes jeg nemlig, danskerne fortjener.

Vi har i fællesskab bragt optimismen tilbage i dansk politik. Nu skal vi levere. Lade de flotte ord blive til virkelighed. Meget gerne i et endnu bredere samarbejde i Folketinget.

Der er ikke et parti, vi kan alt med. Men der er mange partier, vi kan meget med. Derfor også en hilsen til Alternativet.

I valgte ikke at være en del af forhandlingerne før sommer. Men kære venner i Alternativet: I skal vide, at I altid har en stående invitation til et endnu tættere samarbejde.

Vi er en et-parti-regering. Vi er en mindretalsregering. Det kræver ydmyghed.

Da jeg i juli måned deltog i mit første rådsmøde i Bruxelles, var mange af kollegerne selvfølgelig forbi med en lykønskning til den nye danske regering.

Flere spurgte, hvor tæt vi er på at have 50 procent af stemmerne i Parlamentet. Jeg kiggede på dem alle sammen og sagde: "Jo, ved du, sådan cirka halvvejs ..." Vi ved, at vi skal skabe resultaterne sammen med andre. Og vi ved også, at andre partier på forskellige områder vil gøre de politiske resultater endnu stærkere.

Jeg ser frem til samarbejdet med alle Folketingets partier. Skabe varige løsninger. Hen over midten. Vi mente det, da vi sagde, at vi ikke bare ville skifte én blokpolitik ud med en anden.

Folketingsvalget betød også, at nogle af jer, der igennem en periode ikke har stemt socialdemokratisk, er vendt tilbage igen.

Det betød, at magten i Danmark skiftede. Ja, faktisk var det selve forudsætningen for, at magten i Danmark overhovedet kunne skifte. Flere i landdistrikterne. Flere unge. Flere med en kort uddannelse stemmer igen socialdemokratisk.

Jeg er stolt af, at Socialdemokratiet igen er Danmarks største arbejderparti!

Vi er dybt taknemmelige for hver en stemme. Og vi ved, den kun er til låns, hvis ikke vi lever op til jeres tillid.

Socialdemokratiet selv fik et udmærket valg. Ikke prangende. Faktisk gik vi en lille smule tilbage. Særligt i nogle af de store byer. Det kan jeg som jeres formand ikke være tilfreds med.

Til de vælgere, der forlod os, vil jeg gerne sige: Jeg kender selvfølgelig ikke alle jeres begrundelser. Men jeg tror, jeg kender en af årsagerne: udlændingepolitikken.

Jeg vil ikke forsøge at lokke jer tilbage ved at foreslå, at Socialdemokratiet igen skifter position. Jeg ved, hvor vigtigt det er, at der ikke kommer flere hertil udefra, end vi evner at integrere. Og jeg tror ikke på, at man kan sige ét i Jylland og noget andet i København.

Men jeg håber, vi kan bygge bro. For der behøver ikke være en konflikt mellem at have medmenneskelighed, føre en stram udlændingepolitik og hjælpe mennesker, der er på flugt. Der behøver ikke være en konflikt mellem en stærk hovedstad og et mere decentraliseret Danmark. Der behøver ikke være en konflikt mellem at være glødende tilhænger af det europæiske samarbejde. Og samtidig skabe et endnu stærkere velfærdssamfund.

Der er nok i verden, der gerne vil splitte. Også i Danmark er forskellene blevet større. Vores liv er mere forskellige. Men fremskridtene, dem skal vi skabe sammen. Det håber jeg på jeres opbakning til.

Venstres Kristian Jensen sagde det så rammende for nogle uger siden. En

formand har ikke et parti. Et parti har en formand. Jeg er jeres formand. Og jeg står på den her talerstol nu for sjette gang. Fuld af ydmyghed. Og taknemmelighed.

Kære kongres. Tak for jeres tillid og for jeres opbakning. Tak for en fantastisk valgkamp. Til vores kandidater. Til vores ansatte. Og til alle jer her i salen. Alle I andre aktive socialdemokrater, der følger med derhjemme.

Og kære parti. Tak for, at vi sammen fostrer så stærke talenter.

Socialdemokrater med fødderne solidt plantet på jorden. Kompasset i orden.

Og derfor selvfølgelig også et kæmpe tak til DSU! Og uden at fornærme min dygtige ministerchauffør, så var det altså sjovere at køre rundt i Mette-bussen.

Det der med, når vi kørte ind i en by, drejede rundt om et hjørne og på lang afstand kunne se roser, flag, røde jakker. Jeres velkomst, de mange kram. Det vil jeg aldrig glemme. I gør mig så stolt.

Når jeg står her nu. Ser jer alle igen. Så er det lige før, jeg får lyst til en ny valgkamp, så vi kan komme ud på gader og stræder ... Nej, bare rolig. Der er lang tid til. For selvom I er helt fantastiske at føre valgkamp sammen med, skal vi så ikke love hinanden, at den næste valgkamp ikke bliver helt lige så lang ... Ikke mere snak om valgkamp nu.

Ministrene ser lidt nervøse ud. Det er der ingen grund til. Velkommen til en ny folketingsgruppe. Et nyt ministerhold. Til hele holdet af særlige rådgivere. Vi er kun lige begyndt.

Jeg har været med i Socialdemokratiet i mere end 25 år. Jeg har været beskæftigelsesminister. Justitsminister. Nu statsminister. Jeg har bedt om danskernes tillid, fordi jeg vil levere den politik, jeg tror på. Som vi er gået til valg på.

Hvis vi skal gennemføre en rigtig selvstyrereform, så medarbejderne i den offentlige sektor faktisk får tid til kerneopgaverne; hvis vi skal reducere drivhusgasserne med 70 procent i 2030; hvis vi skal vende centraliseringsbølgen; hvis vi skal passe bedre på de nedslidte; hvis vi reelt skal være børnenes regering –

så bliver vi nødt til at styrke det politiske arbejde i regeringen. Vi vil ikke bare være en regering, der drifter. Vi vil føre politik.

Det kræver muskler. Derfor står jeg fuldstændig på mål for, at vi har valgt at styrke Statsministeriet.

Kære kongres. Danmark har fået en socialdemokratisk regering. Det har jeg tænkt mig at vise danskerne. Politik skal igen betyde noget.

Som ny regering har vi utroligt mange opgaver. Gode beslutninger har vi allerede truffet.

Vi har flyttet penge fra et eliteprogram til pædagoguddannelsen. Vi har sat et punktum for nye havbrug. Vi har skrottet de firkantede fraværregler i gymnasiet. Vi fejrer ikke længere stramninger med kage. Og ja, selvfølgelig har vi givet en undskyldning til Godhavnsdrene.

Sammen løftede hele Danmark skylden af deres skuldre. Sammen sendte vi det klare signal. At det aldrig er børnenes skyld. Og derfor blev det også en undskyldning, der fortæller noget om, hvem vi kan være som land og som folk. For hvis vi vil. Så kan vi være et samfund, hvor ingen overlades til sig selv. Et samfund, hvor vi tager os af hinanden.

Vi er en regering, der trækker Danmark i en mere retfærdig retning. Det vil vi gøre på mange områder.

I dag vil jeg koncentrere mig om det, vi kalder regeringens signaturprojekter.

Det handler om velfærd. Den samfundsmodel, der har givet så mange mennesker muligheden for at leve et godt liv. Vores forslag om en selvstyrereform. Pension. Klima og miljø. Udlændinge. Og opgøret med centralisering. Idéer, vi gik til valg på. Grundlæggende prioriteter i regeringens arbejde. Hvor man hver dag og om fire år ikke bare kan mærke, at Danmark har en regering – men at Danmark har en socialdemokratisk regering.

Vores vigtigste opgave. Det er velfærdssamfundet.

Der er ikke nogen samfundsmodel som vores, der har givet så mange mennesker

mulighed for at leve et godt liv. Der findes selvfølgelig ikke kun én historie om velfærdssamfundet. Mange er levende eksempler på, at velfærden har givet flere mennesker flere muligheder. Mere frihed.

Meget fungerer. Nok i virkeligheden det meste. Men velfærden er slidt.

Da jeg selv startede valgkampen fra sygesengen (og tak for alle hilsnerne og ikke mindst romkuglerne undervejs ...) var der mange, der bemærkede, hvor slidt hospitalsstuen var. Mange medarbejdere i den offentlige sektor løber alt, alt for stærkt. Og jeg kan umuligt se jer i øjnene i dag og påstå, at vi passer godt nok på de mest udsatte mennesker. Eller at ældreplejen i hele landet er så god og så værdig, som den bør være.

Oven i alt det centraliseringen. Af velfærd. Beslutninger. Muligheder. Nu har vi ansvaret. Nu skal vi bygge op. Igen.

I et par generationer har vi danskere nydt det privilegium at tro på fremtiden. Men når man i dag spørger danskerne: Tror I, at jeres børn går en bedre fremtid i møde, end den I selv har haft? Så er mange i tvivl. Med rette. Der har været mange besparelser. Uligheden er steget. Globaliseringen har skabt utryghed. Og desværre har "*new public management*" fyldt mere end troen på vores samfundsmodel.

Og det er da et paradoks. At mens mange danske familier rejser udenlands i ferierne. Spanien. Tyskland. Italien. Grækenland. Så kommer man hjem til forældremøder, og kan der høre historier om, at der ikke er penge nok til, at børnene kan komme en tur ud. Og kan det virkelig være rigtigt? At mens arbejdsløsheden er lav. Flere penge mellem hænderne. Mange har råd til nye fladskærme og smartphones. At vi så – som samfund – ikke har råd til flere voksne om vores børn? Bedre forhold for vores ældre? Mere tid til omsorg? Det vil vi ændre.

Derfor er jeg glad for, at vi nu har indgået de første aftaler med både regioner og kommuner. Aftaler, der lever op til det løfte, vi gav før valget. At pengene skal følge med, når der bliver flere børn og ældre.

Næste skridt bliver at løfte velfærden. Vi vil indføre minimumsnormeringer for vores børn. Ansætte mere personale på vores sygehuse. Så der bliver mere tid til

omsorg. Vi skal afskaffe de nationale test i de mindste klasser. Droppe de årlige besparelser på uddannelse.

Vi når ikke i mål på én gang. Siden 1980'erne har Danmark haft en borgerlig regering i to af tre år. Det har slidt på velfærdssamfundet.

Og kære kongres. Nu vi er ved borgerlige regeringer: Kan I huske Anders Fogh Rasmussen? Han havde nogle vendinger, han virkelig sagde mange gange. Der er ikke noget at komme efter. Der er ikke en frø, en fugl, en fisk, der har fået det ringere. Jeg er ikke kandidat til en international toppost. Og Venstre ved du, hvor du har.

Alle udsagn ... der har vist sig at være forkerte.

Men Anders Fogh Rasmussen sagde også én ting, jeg gerne vil gøre til vores. Og bare rolig. Det er kun én ting. Nemlig den, at vi skal være i regering og opposition samtidig.

I kommer ikke til at høre en socialdemokratisk ældreminister påstå, at der ikke er nogen problemer i ældreplejen. I kommer ikke til at høre en socialdemokratisk undervisningsminister påstå, at alt er godt i folkeskolen.

Meget er godt, ja. Men vi vil være vores egen største kritiker. Når noget ikke fungerer godt nok. Så forsvarer vi det ikke bare. Og vi lovgiver ikke bare. For det her er ikke bare et spørgsmål om kroner og ører.

Hvis vi bliver ved med at lovgive, bureaukratisere og bede medarbejderne om at dokumentere alt mellem himmel og jord – så tror jeg faktisk ikke, vi kan skabe den velfærd, vi gerne vil. Og hvis vi bliver ved med at lade de mest udsatte børn blive hjemme hos deres mor og far. Selvom de ikke kan passe på dem. Så vil de sociale problemer blive ved med at gå i arv fra en generation til den næste.

Og hvis vi bliver ved med at acceptere, at så mange, især kvinder, med ikke-vestlig baggrund går derhjemme i stedet for at være på arbejdsmarkedet. Så vil integrationsproblemerne fortsætte.

Kampen for et bedre velfærdssamfund handler selvfølgelig om penge. Men det handler også om at tage de rigtige beslutninger.

Derfor er velfærd: børn. Pension. Et opgør med centralisering. En selvstyrrereform. Derfor er det nogle af vores store signaturprojekter.

Udlændingepolitikken er det selvfølgelig også. Som det eneste parti fremlagde vi inden valget en helhedsplan for dansk udlændingepolitik.

Den handler om antal. Vi skal have styr på, hvor mange udefra der kommer til Danmark. Den handler også om at tage fat på de grundlæggende årsager til, at så mange mennesker søger en bedre tilværelse i Europa. Og den handler om integration. Et opgør med social kontrol. Og en klar forventning til alle jer nye danskere om, at I skal bidrage.

Det er en ambitiøs plan. Den bliver ikke til virkelighed fra den ene dag til den anden. Men det er en plan, vi nu går i gang med. Og som er grundlaget for regeringens udlændingepolitik.

Derfor vil jeg også som dansk statsminister selv stille mig i spidsen for at søge international opbakning til et helt nyt asylsystem. Et mere retfærdigt asylsystem. Hvor mennesker, der sendes på flugt, ikke skal risikere livet over Middelhavet. Men hvor vi hjælper flere. Og mere. Tættere på konflikterne.

For lige så stor en sandhed det er, at vi ikke kan hjælpe alle her i Europa og i Danmark, lige så stor en sandhed er det, at mennesker på flugt skal have vores hjælp. Vi løfter vores ansvar i verden. Og vi løfter vores ansvar for Danmark. Det gør vi bedst i et bredt samarbejde. Reglerne for asyl. Tilstrømning. Familiesammenføring. Permanent ophold. Statsborgerskab. De regler er de samme nu som før valget.

Bandepakken består. Og det gør ghettoaftalen også. Vi hjælper mere nogle steder.

Andre steder er vi villige til at stramme endnu mere. Når det handler om Syrienskrigere. Mennesker, der er rejst herfra. Vendt Danmark og demokratiet ryggen. Støttet Islamisk Stat. Der undersøger vi nu, om vi kan straffe endnu hårdere. Det gælder også i forhold til banderne. Sprængstoffer. Vanvidskørsel. Det vil vi slå hårdere ned på.

Det her er desværre bagsiden af mange års fejlslagen udlændingepolitik. For mange begår kriminalitet. Det vil vi selvfølgelig ikke acceptere. Og den her regering er villig til at gå langt i kampen mod dem, der ikke vil fællesskabet og Danmark det godt.

Vi lovede i valgkampen, at vi ikke løber fra det brede flertal i udlændingepolitikken. Det løfte holder vi.

Men det står ikke i modsætning til, at vi nu hjælper børn som Mint hjem. Eller forbedrer forholdene for børn på Sjælsmark.

Danmarks udlændingepolitik skal være stram. Nej til symboler. Ja til løsninger.

Kære kongres. Vi er også villige til at gå langt, når det handler om klimaet.

De næste fire år kommer regeringen til at tage livtag med en af vor generations største udfordringer. Naturen. Miljøet. Klimaet.

Jeg er stolt over at lede en af de regeringer, der kan kalde sig en af de absolut mest ambitiøse på jordkloden. Og jeg vil gerne i dag takke SF, Enhedslisten og de Radikale. Det er jeres fortjeneste, at Danmark nu har en regering med det mål, at drivhusgasserne skal reduceres med 70 procent.

Allerede i 2030. På bare ti år. Danmark kan igen blive det fyrtårn, andre lande pejler efter. Hvis vi sætter handling bag ordene. Derfor er vi nu i gang med at forpligte hele Folketinget på målet.

En bindende klimalov skal være på plads inden jul. Vi har travlt. Og det handler om mere end klimaet. Det handler om vores demokrati. Om troen på politik. Det var vores børn og unge, der satte klimaet på dagsordenen. Tak for det.

Og jeg tror, vi står midt i det, man vist kan kalde et definerende tidspunkt i overleveringen af politik fra én generation til den næste.

Hvis vi viser, at vi som voksne, som politikere, kan løse problemerne sammen. At det er de store ryk i fællesskab, der betyder noget. Så viser vi samtidig, at det nytter at engagere sig. Det nytter at råbe op.

Derfor vil Socialdemokratiet vise vores børn og unge, at vi tager ansvaret på os. Både som regering og som voksne. Klimaloven. Det er kun begyndelsen. Vi kommer til at tage fat på udledningerne fra landbruget. En ny – og grøn – infrastrukturaftale. Flyselskaberne. Forskningen. El-biler. Energibesparelser i boligerne. Vi vil gøre mere for at bekæmpe luftforurening. Vi vil endnu mere vedvarende energi. Ja, faktisk vil vi undersøge, om vi kan bygge en egentlig energi-ø. Et projekt, der måske er fem til seks gange større end Storebæltsbroen. Som kan besejre vinden i Nordsøen. Udvinde den. Lagre den. Og sikre en grøn fremtid.

Vi vil gøre plastik dyrere. Sikre mere natur. Mere skov. Styrke biodiversiteten. Passe bedre på drikkevandet. Vi skal vise børn og unge, at politik virker. At vi løser problemerne. Sammen. På en måde, der ikke øger uligheden. Hvor det ikke bliver dem, der i forvejen har mindst, som betaler den største pris. Det må og skal være vores løfte.

Kære kongres. Når Socialdemokratiet er i regering, så har vi ikke kun høje ambitioner, med Socialdemokratiet. Så bliver det også til noget.

Kære kongres. Jeg er ved at nå til afslutningen på min beretning.

Vores mål for de kommende fire år er lige så svære, som de er enkle. Vi skal strukturelt styrke den danske samfundsmodel.

Derfor vil vi tage et opgør med nogle af de skæve skattelettelser, som den tidligere regering vedtog. Vi er ikke bange for at bede nogle af dem, der er stukket af fra flertallet, om at bidrage mere til fællesskabet. Vi vil udfordre uligheden. Skabe et mere retfærdigt skattesystem. Og vi vil vise, at en økonomisk ansvarlig politik også kan være en social retfærdig politik. Vi vil en stærkere indsats mod social dumping. Og illegal arbejdskraft. Vi vil understøtte gode almene boliger. Ikke Blackstone. Vi skal kunne stole på myndighederne.

Derfor vil vi genoprette Skat og styrke politiet. Og vi vil føre en udlændingepolitik, som vi tror kan samle langt de fleste af os danskere. Nye som gamle. Vi vil samle Danmark igen.

Vi er for små til for store forskelle. Skandaler med hvidvask. Grådighed.

Det er ikke den grund, vi kan bygge Danmark på. Og arbejdsmetoden. Vi lytter. Vi tror på ret og pligt. Og dermed ethvert menneskes ansvar for hinanden. Vi vil samarbejde og bryde blokpolitikken.

Og i samarbejdet med andre partier vil resultatet jo ikke altid være pure socialdemokratisk.

Også det vil vi være ærlige om. Vi vil tage regeringsansvaret på os med både alvor og ydmyghed.

Men vi vil samtidig være vores egen største kritiker. Vi skal ikke bare drifte. Vi skal faktisk forandre.

Kære kongres. Da jeg sagde undskyld til Godhavnsdrene, da sagde jeg samtidig, at det aldrig er for sent at gøre det rigtige.

Det er endnu bedre at gøre det rigtige i tide. Nu har vi ansvaret. Forventningerne er tårnhøje. Og mange er utålmodige.

Vi gør det, vi har sagt, vi vil gøre. Som vi gik til valg på. Ikke på én gang. Men fra fremskridt til fremskridt. Til gavn for dem, der har mindst. Og dermed til gavn for et endnu mere retfærdigt Danmark.

Det er vores opgave. Jeg ved, vi kan løfte den. Sammen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-tale-til-socialdemokratiets-aarskongres-2019>